

Vady, které mohou mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí

Nezajištění všech, v úvahu přicházejících, stop při ohledání místa činu může být vadou řízení, mající vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí.

Nezajištění všech, v úvahu přicházejících, stop při ohledání místa činu může být vadou řízení, mající vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 93/2002, ze dne 17.12.2002)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. prosince 2002 stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch i neprospěch obviněného I. B., roz. B., proti pravomocnému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 19. 6. 2002, sp. zn. 14 To 424/2002, a podle § 268 odst. 2 tr. ř. rozhodl tak, že usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 19. 6. 2002, sp. zn. 14 To 424/2002, byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř. ve prospěch obviněného I. B.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 27. 3. 2002, sp. zn. 2 T 158/2001, byl obviněný I. B. uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil tím, že dne 28. 5. 2001 kolem 23.00 hod. v T., na ul. Ch., mířil pistolí na obsluhu benzinové čerpací stanice S. S. K. H. a L. H. a žádal vydání peněz, které mu obsluha z obavy o svůj život a zdraví vydala, čímž majiteli BČS firmě S. C. R., a. s., P., způsobil škodu ve výši 8.500,- Kč. Za to byl obviněnému I. B. podle § 234 odst. 1 tr. zák. uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému I. B. uložena povinnost nahradit poškozené S. C. R., a. s., se sídlem P., P. P. 2/878, škodu ve výši 8.500,- Kč.

Proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 27. 3. 2002, sp. zn. 2 T 158/2001, podala odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře v neprospěch obviněného I. B. i obviněný I. B.

Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 19. 6. 2002, sp.zn. 14 To 424/2002, byl podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 27. 3. 2002, sp. zn. 2 T 158/2001, zrušen v celém rozsahu a podle § 260 tr. ř. byla věc vrácena státní zástupkyni k došetření.

V odůvodnění usnesení Krajský soud v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře uvedl, že orgány přípravného řízení při ohledání místa činu nepostupovaly podle § 2 odst. 5 tr. ř. Při ohledání místa činu musí být vždy postupováno tak, aby byly zajištěny všechny možné stopy, které mohl pachatel na místě činu zanechat. V daném případě byl pohyb pachatele na místě samém zachycen průmyslovou kamerou, ale též svědkyněmi, takže bez jakýchkoliv problémů bylo možno podchytit výsledky ohledání tak, aby bylo možno dalšími zkoumánými ověřit, zda pachatelem takového činu může být skutečně obviněný I. B. Zásadní pochybení se týkala nejen zajišťování biologických stop z kelímku umístěného v odpadkovém koši, mimo to mělo dojít k zajištění dalších pachových stop, zejména z místa, z něhož měl pachatel svědkyně ohrožovat. Dále nebyla věnována pozornost ani nalézání zbraně, které mělo být k přepadení obsluhy pachatelem použito. Jde o nenapravitelné chyby, které se projeví v činnosti orgánů přípravného řízení, resp. při vyšetřování předmětného případu. Tyto chyby byly ještě znásobeny tím, že do spisu nebyly začleněny výsledky zhodnocení jediné zajištěné pachové stopy. Také rekognice neproběhla v souladu se zákonem. Nejen, že byla provedena před sdělením obvinění, ale podle názoru krajského soudu mohly svědkyně znát ostatní účastníky poznávacího řízení jako pracovnice u benzínové čerpací stanice v Táboře. Podle krajského soudu je zřejmé, že konstatované vady přípravného řízení jsou takovými vadami, jak je charakterizuje zákon v ustanovení § 260 tr. ř. Jde o neodstranitelné procesní vady, takže dokazovací proces nutno nahradit jinými důkazy, což však není jak v procesních, tak technických možnostech soudu. Soud prvního stupně vážně pochybil, jestliže takové procesní nedostatky neodstranil postupem podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. Pokud soud prvního stupně takové rozhodnutí neučinil a pokračoval nadále v chybách založených orgány přípravného řízení, pak se nedopracoval a ani nemohl dopracovat jasných a srozumitelných skutkových zjištění. Znamená to, že se soud prvního stupně nevypořádal s důkazní situací, zejména se zřejmými rozpory v důkazech a některé důkazy hodnotil nedostatečně a svým způsobem nepřezkoumatelně. Krajský soud došel dále k závěru, že je nutno do důkazů vložit vše, co bylo opatřeno, ale nebylo vůbec využito. Jde především o výsledek srovnání pachové stopy a o objasnění výslechem vyšetřovatele, co jej fakticky vedlo k nesprávnému postupu při ohledání místa činu, proč nebyly zajišťovány všechny do úvahy přicházející stopy. Především bude nutno využít výsledků videozáznamu, na němž je osoba skutečného pachatele zachycena natolik věrně, že lze uskutečnit srovnávací studii, tzn. natočit obžalovaného ve stejném místě a ve stejné poloze jak je zachyceno na záznamu a poté pak oba záznamy předložit příslušným znalcům z oboru zdravotnictví, aby srovnáním obličejové části a dalších důležitých markantů posoudily, zda jde o jednu a tutéž osobu anebo o osoby rozdílné. Nelze vyloučit ani hlasovou rekognici, i když se nezdá vzhledem na časový odstup, že by mohl být výsledek natolik přesvědčivý, aby z něj bylo možno při hodnocení případu vycházet. O provedení dalších důkazů bude možno rozhodnout až ve chvíli, kdy budou opatřeny předcházející důkazy.

Proti pravomocnému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře ze dne 19. 6. 2002, sp. zn. 14 To 424/2002, podal ministr spravedlnosti České republiky stížnost pro porušení zákona ve prospěch i neprospěch obviněného I. B. Vytkl v ní, že zákon byl porušen v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c), odst. 2 tr. ř. a § 260 tr. ř.

V odůvodnění stížnosti pro porušení zákona poukázal ministr spravedlnosti především na to, že soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně zdůraznil, že rekognici, která byla provedena těsně před sdělením obvinění, považuje za nulitní, neprocesní důkaz. Právě proto podrobně vyslechl svědkyně K. H. a L. H., které obviněného jednoznačně jako pachatele označily, vyslechl je i k provedené rekognici. Závěr soudu, že poznávající mohly znát ostatní účastníky poznávacího řízení, neboť pracují u benzínové pumpy v T., kam zřejmě podle názoru krajského soudu ostatní osoby zařazené mezi poznávané mohou jezdit pro benzín, je zcela ve sféře ničím nepodložených spekulací. Nálezací soud podrobně vyhodnotil i zásadní chyby, jichž se dopustili

policisté při ohledání činu, kdy nezajistili všechny nabízející se stopy, k této problematice vyslechl soud technika SKPV OŘ PČR T. P. Š. Že ohledání proběhlo zcela nedostatečně, je nepochybné, rozhodně by však do této otázky nevnesl jasno výslechy vyšetřovatele. Tato pochybení již nelze odstranit. Podle názoru ministra spravedlnosti soud prvního stupně provedl s výjimkou srovnávací studie videozáznamu průmyslové kamery všechny dostupné důkazy. Tyto důkazy velmi podrobně a zcela objektivně vyhodnotil a dospěl k jednoznačnému názoru o vině obviněného I. B. Vycházel přitom z podrobných výpovědí svědkyň K. H. a L. H., které jako utajené svědkyně i v hlavním líčení o totožnosti obviněného I. B. jako pachatele neměly nejmenších pochybností. Naopak výpověď obviněného I. B. nebyla ani jedním z uváděných svědků potvrzena. Ministr spravedlnosti dospěl k závěru, že soud prvního stupně provedl s výjimkou odvolacím soudem požadované srovnávací videostudie procesně nezávadně všechny dostupné důkazy a dospěl po jejich vyhodnocení k závěru o vině obviněného I. B., kdy tento závěr přesvědčivým způsobem v odůvodnění rozsudku zdůvodnil. Řízení, které rozsudku předcházelo, tedy nevykazovalo podstatnou vadu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., rozsudek nevykazuje vady ani podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř., neboť skutková zjištění soudu prvního stupně byla dostatečná a o jejich správnosti nevznikají pochyby ani s ohledem na ustanovení § 258 odst. 1 písm. c) tr. ř. Pokud je odvolací soud názoru, že důkazní řízení je třeba doplnit srovnáním videozáznamu z průmyslové kamery s novým záznamem pořízeným při rekonstrukci, nejde o neodstranitelnou procesní vadu, kterou by bylo možno napravit pouze cestou vrácení věci státnímu zástupci k došetření, ale o důkaz, který eventuelně může provést soud. Takovým se jeví i požadavek krajského soudu na event. hlasovou rekognici.

Závěrem stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř., že pravomocným usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 19. 6. 2002, sp. zn. 14 To 424/2002, byl porušen zákon ve prospěch i neprospěch obviněného I. B. ve vytýkaném směru.

Nejvyšší soud České republiky podle § 267 odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k závěru, že zákon porušen byl, i když nikoli v rozsahu, jaký namítá ve stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí se Nejvyšší soud nejprve zabýval otázkou, zda bylo v odvolacím řízení porušeno ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c), odst. 2 tr. ř. Citované ustanovení obsahuje tzv. kasační důvody, pro které může odvolací soud napadený rozsudek na základě podaného odvolání zrušit.

V případě uvedeném pod písm. a) jsou důvodem pro zrušení napadeného rozsudku podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, zejména, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, jestliže tyto vady mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Není rozhodné, zda vady vznikly v přípravném řízení, nebo až v řízení před soudem. Mezi ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, patří zejména ustanovení o vyhledávání, opatrování, provádění a hodnocení důkazů a o postupu jednotlivých orgánů činných v trestním řízení v tomto procesu.

Podle písm. b) citovaného ustanovení jsou kasačním důvodem vady rozsudku, zejména nejasnost

nebo neúplnost jeho skutkových zjištění týkajících se přezkoumávané části rozsudku, nebo že se ohledně takové části soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Vady rozsudku způsobují, že správnost napadeného rozsudku nelze v odvolacím řízení buď vůbec přezkoumat, anebo že by odvolací soud musel sám vytvářet skutková zjištění v rozsahu přesahujícím apelační rámec jeho kompetencí, a nahrazovat tak vlastně činnost soudu prvního stupně. Pokud rozsudek obsahuje odůvodnění, musí z něho být patrné, jaké skutečnosti vzal soud za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou a se všemi dalšími okolnostmi významnými pro rozhodnutí.

Podle písm. c) citovaného ustanovení zruší odvolací soud napadený rozsudek také tehdy, pokud vzniknou pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části rozsudku, k objasnění věci je třeba důkazy opakovat nebo provádět důkazy další a jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně. Pochybnosti o správnosti skutkových zjištění mohou vyplývat buď z existence podstatných vad řízení, které rozsudku předcházelo, nebo ze zjištěných vad rozsudku anebo na podkladě nových skutečností a důkazů, které nastaly až po vydání rozsudku soudu prvního stupně.

Podle názoru Nejvyššího soudu došlo v řízení, které předcházelo vydání rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 27. 3. 2002, sp. zn. 2 T 158/2001, k podstatným vadám, které mohly mít vliv na jeho správnost a zákonnost, neboť nebyla dodržena všechna ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, zejména ustanovení o vyhledávání a opatrování důkazů a o postupu jednotlivých orgánů činných v trestním řízení v tomto procesu. Nejvyšší soud považuje za důvodnou námitku, že ve věci nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro vydání rozhodnutí. Zásadních pochybení se v této věci dopustili již policisté při ohledání místa činu, kdy nezajistili všechny v úvahu přicházející stopy, v přípravném řízení ani v řízení před soudem prvního stupně pak nebyly provedeny některé další důkazy, které bylo třeba provést k řádnému zjištění skutkového stavu věci a k odstranění pochybností o závěru, že skutek, v němž je spatřován trestný čin, spáchal právě obviněný I. B. Za takové důkazy je nutno považovat srovnání pachové stopy, která byla při ohledání místa činu sejmuta z časopisu, který si měl pachatel prohlížet, využití výsledků záznamu průmyslové kamery, na němž je zachycena osoba pachatele na místě činu formou srovnávací studie, příp. provedení hlasové rekonstrukce. S uvedenými nedostatky se soud prvního stupně ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal.

V důsledku uvedených podstatných vad řízení existují pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně napadeného rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 27. 3. 2002, sp. zn. 2 T 158/2001, zejm. o správnosti základního skutkového zjištění, že předmětný trestný čin spáchal obviněný I. B. V této souvislosti vyvolává pochybnosti zejména otázka výšky obviněného I. B., který opakovaně tvrdil, že je vysoký 183 cm (v závěrečném návrhu obhájce obviněného I. B. v hlavním líčení - č. l. 237, v odůvodnění odvolání obviněného I. B. - č. l. 295 aj.), naproti tomu svědkyně K. H. a L. H., o jejichž svědectví především opřel Okresní soud v Táboře svá skutková zjištění, vypověděly odlišně, že se jednalo o pachatele vysokého asi 170 cm (sv. H. - č. l. 173), sv. H. vypověděla rozporně, že „byl o pár centimetrů vyšší než já, já měřím asi 170 cm, jeho výšku bych odhadla na max. 180 cm“ (č. l. 175), jinde „výšky byl asi 175 cm, když jsem stála za kasou, byla jsem vyšší než on a já měřím 176 cm“ č. l. 38).

Jak již bylo uvedeno, k objasnění věci je třeba provést další výše označené důkazy, přičemž s

ohledem na jejich charakter a rozsah je zřejmé, že provádění dalšího dokazování před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně. S ohledem na odůvodnění usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 19. 6. 2002, sp. zn. 14 To 424/2002, Nejvyšší soud v této souvislosti pouze dodává, že se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že ve věci bude třeba vyslechnout vyšetřovatele k otázce, proč nebyly zajištěny při ohledání místa činu i další stopy. Takový výslech považuje Nejvyšší soud za nadbytečný, neboť nemůže napomoci objasnění věci, když uvedená pochybení při opatřování důkazů již nelze v současné době odstranit, navíc byl k této problematice již v hlavním líčení vyslechnut přímo policejní technik, který zajištění stop na místě činu prováděl.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší soud k závěru, že usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 19. 6. 2002, sp. zn. 14 To 424/2002, nebylo porušeno ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c), odst. 2 tr. ř.

Odlisný závěr však platí ohledně postupu Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, kdy po zrušení napadeného rozsudku byla podle § 260 tr. ř. věc vrácena státní zástupkyni k došetření.

Podle § 260 tr. ř. platí, že pokud nelze po zrušení rozsudku odvolacím soudem pokračovat v řízení před soudem pro neodstranitelné procesní vady a není-li důvod pro jiné rozhodnutí, odvolací soud vrátí věc státnímu zástupci k došetření.

Ustanovení § 260 tr. ř., které navazuje na ustanovení § 258 tr. ř. a je ve vztahu speciality k ustanovení § 259 odst. 1 tr. ř., upravuje výjimečný postup odvolacího soudu, jímž se věc vrací zpět až do přípravného řízení. Podle názoru Nejvyššího soudu nutno třeba v souvislosti s interpretací citovaného ustanovení zdůraznit, že novelou trestního řádu provedenou zákonem č. [265/2001](#) Sb. bylo toto ustanovení změněno, a to v souvislosti se zásadní změnou poměru a významu jednotlivých stadií trestního řízení, kdy přípravné řízení má pro příště funkci skutečně přípravnou, pomocnou a těžiště řízení se přenáší před soud, což znamená kromě jiného výrazné omezení procesní činnosti orgánů činných v přípravném řízení, naopak řízení před soudem se stává skutečným těžištěm, v němž mají být za respektování všech základních zásad provedeny rozhodující důkazy v patřičné procesní formě, náležitě zhodnoceny, vyvozena z nich správná a úplná skutková zjištění a rozhodnuto o vině.

Pro úvahu, zda po zrušení napadeného rozsudku odvolacím soudem je nutno postupovat podle § 259 odst. 1 tr. ř. a vrátit věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí nebo státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. ř., je rozhodné, v jakém rozsahu je třeba řízení doplnit a které úkony provést k odstranění zjištěných procesních nedostatků. Státnímu zástupci bude věc vrácena zpravidla tehdy, když odvolací soud zjistí, že věc je zatížena takovými procesními vadami, že ani opakování hlavního líčení by zřejmě nemohlo vést k nápravě, a je proto žádoucí věc projednat znovu v přípravném řízení. Důvodem pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření ze stadia odvolacího řízení již není pouhý požadavek náležitého objasnění věci (jako tomu bylo před účinností zákona č. [265/2001](#) Sb.), a to ani tehdy, jestliže by se jednalo o nedostatečná skutková zjištění znamenající obtížné a rozsáhlé došetření skutečností důležitých pro rozhodnutí ve věci, jež by soud prvního stupně nemohl provést rychleji než státní zástupce.

Neodstranitelnými procesními vadami v řízení před soudem ve smyslu § 260 tr. ř. jsou např. porušení ustanovení o nutné obhajobě v přípravném řízení, o zahájení trestního stíhání a postupu při obvinění určité osoby, vedení trestního stíhání bez souhlasu poškozeného, nepřibrání tlumočnicka v řízení proti obviněnému neznalému českého jazyka, podání obžaloby pro skutek, pro který vůbec nebylo zahájeno trestní stíhání apod., tedy procesní vady, které nemůže odstranit soud prvního stupně vlastní procesní činností a jež jsou odstranitelné pouze v přípravném řízení.

Z uvedených skutečností je třeba vycházet i při hodnocení procesních vad, ke kterým došlo v dané trestní věci. Shora popsané procesní vady, které spočívají v nedostatecích při zjišťování skutkového stavu věci, nelze považovat za vady, které by neumožňovaly pokračovat v řízení před soudem a byly důvodem pro vrácení věci do přípravného řízení. Procesní vady spočívající v tom, že v řízení nebyly provedeny důkazy pachovou stopou, která byla při ohledání místa činu sejmuta z časopisu, který si měl pachatel prohlížet, srovnávací studií na základě záznamu průmyslové kamery, na němž je zachycena osoba pachatele na místě činu či provedením hlasové rekonstrukce, nejsou procesními vadami, které nemůže odstranit soud vlastní procesní činností a které by byly odstranitelné pouze v přípravném řízení.

Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že v projednávané věci nebyly dány neodstranitelné procesní vady, pro které by nebylo možno po zrušení rozsudku odvolacím soudem pokračovat v řízení před soudem, takže Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře pochybil, pokud postupoval podle § 260 tr. ř.

V souvislosti s projednáním stížnosti pro porušení zákona se Nejvyšší soud zabýval také otázkou, zda je stížnost pro porušení zákona v tomto případě podána ve prospěch či neprospěch obviněného.

Podle názoru Nejvyššího soudu je stížnost pro porušení zákona v tomto případě podána výlučně v neprospěch obviněného I. B. Ministr spravedlnosti ve stížnosti pro porušení zákona namítá, že zákon byl porušen usnesením odvolacího soudu, kterým byl zrušen odsuzující rozsudek soudu prvního stupně a věc vrácena ze stadia odvolacího řízení zpět až do řízení přípravného. Není pochyb, že pokud je zákon porušen usnesením odvolacího soudu, kterým byl zrušen rozsudek, jímž byl obviněný uznán vinným, jedná se o porušení zákona ve prospěch obviněného. Taktéž vrácení věci do stadia přípravného řízení je třeba zásadně hodnotit jako pro obviněného příznivější, než kdyby věc zůstala ve stadiu řízení před soudem. Pokud je věc vrácena zpět do přípravného řízení, zůstává otevřeno, zda státní zástupce podá ve věci novou obžalobu, jinak řečeno, není jisté, zda bude obviněný vůbec postaven před soud – procesní postavení obviněného v přípravném řízení je třeba obecně hodnotit jako pro něj příznivější než postavení obžalovaného v řízení před soudem.

Jelikož Nejvyšší soud zjistil, že zákon byl porušen ve prospěch obviněného I. B., nepřicházel v úvahu postup podle § 269 odst. 2 a násl. tr. ř., nýbrž bylo rozhodnuto tzv. akademickým výrokem.

Ze všech výše uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší soud, že usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 19. 6. 2002, sp. zn. 14 To 424/2002, byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř. ve prospěch obviněného I. B.

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)